

РЕШЕНИЕ

№ 7364

гр. София, 08.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 16.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **3659** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по повод жалба с вх. № 12876 от 14.04.2021 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 1012 – 21 – 547 от 06.04.2021 г. по описа на териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ), подадена от И. С. И., ЕГН [ЕГН], чрез адв. Т. Р. от АК – В., с адрес за призоваване връчване на книжа [населено място], кв. С., [жилищен адрес] срещу решение № 2153 – 21 – 62 от 05.03.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012 – 21 – 280 от 07.03.2017 г. на жалбоподателя срещу разпореждане № 541210/214 от 27.01.2017 г. на длъжностното лице по „Пенсионно осигуряване” (ПО) като неоснователна.

С жалбата се иска, съдът да отмени оспореното решение и потвърденото с него разпореждане на длъжностното лице по ПО като незаконосъобразно и неправилно. Оспорващият излага доводи, че в цялата разпоредителна част на разпореждането се съдържат произволно извършени промени на пенсията на оспорващия, които не са подкрепени с доказателства, нито с правна обосновка. Инвокират се съображения за допуснато нарушение на чл. 59, ал.2, т. 3 от АПК – липсват изцяло фактически и правни основания за издаденото разпореждане, тъй като е основано само на един извод на административния орган, че не зачита осигурителен стаж, който не е подкрепен с никакви доказателства. В хода на съдебното производство,

жалбоподателят редовно призована, се представлява от адв. Р., който поддържа жалбата и предлага да се уважи. Претендира разноси и прави възражение на исканото юрисконсултско възнаграждение от ответника.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ - С. – редовно призован, се представлява от юрк. П., която оспорва жалбата и предлага същата да се отхвърли като неоснователна по мотиви, изложени в решението на директора. Претендира юрисконсултско възнаграждение и депозира писмено становище.

Административен съд - София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 12.12.2016 г. жалбоподателят, И. С. И., е подал заявление вх. № 2113 – 21 – 110976, по което с разпореждане № [ЕГН]/214 от 27.01.2017 г. Длъжностното лице „ПО” е постановило отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст (ОСВ) на основание чл. 68, ал. 1 от КСО, тъй като лицето няма навършена възраст 63 г. и 10 месеца.

В хода на административното производство е извършена преценка на представените документи и е постановено посоченото разпореждане на длъжностното лице по ПО, с което е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателя, тъй като не са зачетени представените удостоверителни документи, издадени от Ж. „Г. Д.” – С. и ДФ „С.” – СМИ”Строймашремонт”. Следователно спорният момент е дали стажът за времето от 01.06.1979 г. – 01.10.1979 г. на длъжност „изтърсвач на форми в леярен цех”; от 01.11.1982 г. – 09.01.1983 г. на длъжност „работник по почистване на отливки в леярски цех”; от 01.10.1990 г. – 31.12.1991 г. на длъжност „работник по почистване на отливки в леярски цех” в Железопътен завод „Г. Д.” – С., както и времето от 01.01.1992 г. 31.12.1997 г. на длъжност „оператор на автоматична формовъчна линия в леярен цех” в ДФ „С.” – СМИ”Строймашремонт”.

Длъжностното лице по ПО е установило, че посочените периоди за осигурителен стаж в ЖП Завод „Г. Д.” е оформен в удостоверение обр. УП – 30, изх. № Х. – 10 от 06.01.1992 г., трудова книжка (ТК) № 978 от 28.06.1978 г. и ТК № 303 от 12.12.1979 г. Осигурителният стаж при ДФ „С.” – СМИ”Строймашремонт” е оформен в удостоверение обр. УП – 30 изх. № 34 – 3 от 26.01.1998 г. и ТК № 303 от 12.12.1979 г. В хода на проверка на посочените документи е констатирано, че представения обр. УП - №) изх. № Х. – 10 от 06.01.1992 г. е заверен с печат Д. Б. – Ж. „Г. Д.” – С.. Държавно стопанско обединение (Д.) „Български държавни железници” е образувано с ПМС № 27 от 20.11.1970 г. за образуване на Държавни стопански обединения. С Разпореждане на Министерски съвет (МС) № 125 от 16.07.1976 г. за утвърждаване на Генерална схема за управление на Националния транспортен комплекс е образувано Стопанско обединение (СО) „Български държавни железници” – [населено място] на основата на Д. „Б.”. При тези данни е направен извод, че издаденият през 1992 г. образец УП – 30 № Х. – 10 от 06.01.1992 г. е нередовен, тъй като е използван печат с абривиатура Д. „Б.”, която е отразявала формата на стопанския субект до 1976 г. Административният орган е приел за релевантна и съществуващата разлика между наименованието на предприятието, вписано като издател на образца – Железопътен завод С., и наименованието на предприятието, с чийто печат същият е подпечатан – Д. Б. – ЖЗП „Г. Д.” – С., като е посочено, че това разминаване е недопустимо при правилно и законосъобразно издаден документ.

В представения документ образец УП – 30 № Х. – 10 от 06.01.1992 г., издаден от

осигурителя Ж. – С. е отразено, че И. С. И. има следния стаж:

- На длъжност „изтърсвач на форми в леярен цех” в периода 01.06.1979 – 01.10.1979 г. (с календарна продължителност 900 години и 4 месеца, като са зачетени само 4 месеца от тях);

- На длъжност „ работник по почистване на отливки в леярен цех” в периода 01.11.1982 г. – 09.01.1983 г.;

- На длъжност „работник по почистване на отливки в леярен цех” в периода 01.10.1990 г. – 31.01.1991 г.

В представения документ е записано, че положеният труд през всички периоди е от първа категория, съгласно т. 4а, буква „н” от ПКТП (отм.). Установена е и друга нередовност в представения образец – липсват всички изискуеми реквизити, тъй като в него не е отбелязано въз основа на какви изплащателни ведомости е издадено и къде се намират, не е посочен адресът на предприятието.

На базата на така констатираните нередовности, длъжностното лице по ПО е направило извод, че въпросният образец няма характера на официален удостоверителен документ, който се ползва с материална доказателствена сила за отразените в него обстоятелства, поради което стажът не е зачетен. Стажът за първите два периода от това удостоверение обр. УП – 30 е оформен и в ТК № 978 от 28.06.1978 г., като заверката му за тези периоди е с печат на Ж. „Г.Д.”М.Т. и С., което е абривиатура на Министерство на транспорта и съобщенията. Към датата на заверка на стажа ресорното министерство съществува под друго наименование, а не като Министерство на транспорта и съобщенията. В ТК № 303 от 12.12.1979 г. е оформен само периода 01.10.1990 г. – 31.01.1991 г., н е заверен с печат Д. Б. Ж. „Г. Д.” С.. Абривиатурата Д. „Б.” отразява формата на стопанския субект до 1976 г.

При тези данни административният орган е приел, че не е изпълнено изискването заверката на стажа да бъде направена чрез полагане на печата на работодателя, поради което е счтено, че стажът е описаните ТК не се явява редовно заверен и същият не е зачетен въз основа на тях.

Длъжностното лице по ПО е приело, че са налице нередовности и в представените документи, с които се удостоверява стаж, положен при ДФ „С.” – СМИ „Строймашремонт”. Представените образец УП – 30 № 34 – 3 от 26.01.1998 г. и Образец УП – 2 № 34 – 2 от 26.01.1998 г., издадени от посочения работодател и ТК № 303 от 12.12.1979 г., съдържаща запис от него пенсионният орган е приел, че същите се явяват нередовни от външна страна документи, което разколебава тяхната материална доказателствена сила. Констатирано е несъответствие между наименованието на работодателя ДФ „Строймашинжинеринг” – СМИ „Строймашремонт”, посочен в положения щемпел като издател на обр. УП – 3, обр. УП – 2 и ТК № 303 от 12.12.1979 г., в която е заверен процесния стаж и изписаното им на работодателя в заверителния печат ДФ „С.” – СМИ „Строймашремонт”. Органът е посочил, че тези разминавания се констатираат във всички представени от жалбоподателя за процесния стаж документи, поради което не може да приеме за техническа грешка. Направено е заключение, че явно са посочени различни осигурителя, досежно които не са представени доказателства за идентичност.

В представеното Удостоверение обр. УП – 30 е посочено, че ДФ „С.” – СМИ „Строймашремонт” е правопремник на СО „вагоностроене” и ДФ „Транстехника” със Заповед № 54 от 14.06.1990 г. на МИП, но вписването не съответства на действителната фактическа и правна обстановка.

На базата на представените от жалбоподателя документи и констатираните от органа нередовности в тях, последният не е кредитирал удостоверение обр. УП – 30 № 34 – 3 от 26.01.1998 г., удостоверение обр. УП – 2 № 34 – 2 от 26.01.1998 г., издадени от ДФ „С.“ – СМИ „Строймашремонт“ и ТК № 303 от 12.12.1979 г., в която се съдържа заверка от посочения осигурител, и съответно не е зачел стаж и доход, удостоверени в посочените документи като обосновано е приел, че същото не могат да служат като годни доказателства за установяването му.

За да се мотивира, пенсионният орган е посочил, че 01.01.1997 г. е създаден и функционира Регистър на осигурените лица (Р.), като е въведено изискване работодателите/осигурителите да подават данни за осигурените при тях лица, чрез подаване на ежемесечни декларации, първоначално в НОИ, а по - късно в Националната агенция по приходите (НАП). С подаването на данни се поддържа Р. с осигурителна информация за физическите лица, които подлежат на осигуряване, както за наетите по трудов договор лица, така и за самоосигуряващите се лица. Подаването на данни за осигурените лица за времето след 01.01.1997 г. е задължително по силата на Инструкция №1 на НОИ за подаване на данни от осигурителите за осигурените при тях лица и от самоосигуряващите се лица.

От представения образец УП - 30 изх. № 34 - 3 от 26.01.1998 г. издаден от ДФ "С." - СМИ „Строймашремонт“, с отразен осигурителен стаж за периода 01.01.1992 г. - 31.12.1997 г. се установява, че е него се обхваща период, включващ времето от 01.01.1997 г. до 31.12.1997 г., за което по силата на Инструкция №1 на НОИ работодателят задължително подава данни за осигурените при него лица.

След извършена проверка в Р. е установено, че в периода 01.01.1997 г. - 31.12.1997 г. за И. С. И. не се съдържат данни да е работил като лице, наето по трудов договор в ДФ “С.” - СМИ „Строймашремонт“.

На базата на събраните доказателства е установено, че жалбоподателят не фигурира в разплащателната документация на ДФ “С.”, предадена в ТП на НОИ - С. - град за удостоверения в описаните по - горе документи период.

Към пенсионната преписка на жалбоподателя е приобщено подаденото от него в ТП на НОИ – С. град на 26.10.2012 г. заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица (ПОБ) и опис на документите за стаж, въз основа на които е определена продължителността на периода за изплащане на ПОБ.

Видно от съдържанието на заявлението за отпускане на ПОБ се установява, че И. И. е заявил прекратено правоотношение с [фирма], считано от 30.08.2012 г. Като доказателства за удостоверяване на осигурителен стаж са били представени описаните от него ТК № 303 от 12.11.1979 г. и ТК № 2 от 01.02.2000 г. Въз основа на данните от трудовите книжки, в които е описан трудовия му стаж по периоди, е изготвен опис на документите за стаж и удостоверените периоди. От описа по осигурители и периоди се установени следните данни: ДМ „Б. [фирма] „Т. 21“ в периода 01.02.2000 г.- 01.11.2004 г., [фирма] от 03.12.2004 г. - 15.02.2008 г. и [фирма] в периода 20.02.2008 г. - 30.08.2012 г. или общ осигурителен стаж в размер на 15 години 03 месеца и 09 дни. Длъжностното лице е зачело само надлежно заверените периоди осигурителен стаж. Видно от описа липсват вписани периоди на стаж в Железопътния завод и ДФ "С." - СМИ „Строймашремонт“, заверени в трудова книжка № 303 от 12.11.1979 г.

Изискана е информация от [фирма], при който И. И. е работил в периода 03.12.2004 г. – 15.02.2008 г. и при направената проверка посоченият осигурител е предоставил заверено копие от трудовото досие на жалбоподателя, включително фишове за

м.12.2014 г., м.08.2006 г. и м.02.2008 г. От съдържанието на платежна бележка (фиш) за месец декември 2004 г. трудовият стаж на оспорващия преди дата на постъпване в дружеството на 03.12.2004 г. е посочен в размер на 4 години и 9 месеца. Въз основа на него осигурителят е определил 4% за прослужени години и доплащал клас за прослужени години. Това обстоятелството е прието от пенсионния орган за индичия, че при постъпването на И. И. на работа при [фирма] не е разполагал с представените в пенсионното производство документи, сочещи дата на издаване преди 2000 г. и удостоверяващи трудов стаж при процесните осигурители, чиито общ размер надхвърля 7 години.

При тази фактическа обстановка длъжностното лице по ПО в Разпореждане № [ЕГН]/214 от 27.01.2017 г. на основание чл. 69б и чл. 68, ал.1 от КСО е отказано да се отпусне лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на И. С. И., тъй като лицето няма 10 години от първа категория труд, а за отпускането на пенсия за осигурителен стаж и възраст е необходимо навършване на 63 г. и 10 месеца възраст за мъжете и осигурителен стаж 38 г. и 02 месеца, което не е установено за оспорващия.

Разпореждането е връчено на неговия адресат и срещу него на 07.03.20170 г. в законоустановения срок е подадена жалба пред директора на ТП на НОИ – С. град с вх. № 1012 – 21 – 280 Същата е разгледана от решаващия орган, който я е оставил без уважение.

В хода на съдебно производство са приети като доказателства представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните.

От установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото, оспореното решение № 2153 – 21 - 62 от 05.03.2021 г. на директора на ТП на НОИ е връчено на неговия адресат на 22.03.2021 г. (л. 78). Жалбата е постъпила при административния орган на 06.04.2021 г. чрез пощенски оператор на 03.04.2021 г. (пощенско клеймо, л. 7), в срока по чл. 149 от АПК. Жалба е допустима като подадена от легитимирано лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт,като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Съгласно чл. 68, ал.1 от КСО право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 38 години и 2 месеца за мъжете.

В ДВ, бр.58/1990 г. е обнародвано изменение в ПКТП (отм.) и е създадена т.4а. буква “и”, като изменението влиза в сила от 30.06.1990 г., а в удостоверението, за което се твърди , че е издадено от ДФ “С.” - СМИ „Строймашремонт, е посочено, че положеният труд за всички отразени в него периоди следва да бъде зачетен от първа категория на посоченото основание. Предвид факта, че до 30.06.1990 г. точка 4а, б. “и“ в ПКТП (отм.) не съществува налице е несъответствие на съдържанието на издаденото удостоверение с нормативната уредба. Последното обстоятелство категорично оборва доказателствената сила на издадения образец УП-30 и следва да

бъде съобразено от пенсионния орган. Следователно правилно служителите на НОИ са приели като обстоятелство, което оборва доказателствената сила на издадения образец УП-30 и обосновава извода за антидатиране на документа.

Настоящата инстанция напълно споделя изводите на административния орган за нередовност на положените печати при заверяването на спорния трудов стаж, тъй като съгласно чл. 4 от приложимия Указ за печатите формата и съдържанието на обикновените печати и щемпели се установява от учрежденията, предприятията и организациите, които ги използват. С оглед на цитираната норма, печатът следва да отразява актуалната правноорганизационна форма на предприятието, тъй като последното именно в това си правно битие го използва и е нелогично да се подпечатват документи с печати, в които са вписани правноорганизационни форми, които вече не съществуват в правния мир. В този смисъл, по силата на закона предприятието следва да изготви печат съобразно новата си правноорганизационна структура и не следва да използва печат, относим до 1976 г. В тази връзка с Решение № 8216/25.06.2020 г., постановено по адм. д. № 8922/2019 г., ВАС по аналогичен случай приема, че пенсионни документи не могат да се подпечатват „от несъществуващ осигурител“. Следователно, както е приел и пенсионния орган, не е изпълнено изискването заверката на стажа да бъде направена чрез полагане на актуалния печат на работодателя. В този смисъл стажът в описаните трудови книжки не се явява редовно заверен и същият не може да бъде зачетен въз основа на тях.

Съдът изцяло споделя изводите на ответника, че вписването в Удостоверение обр. УП – 30 за правоприемство между ДФ „С.“ – СМИ „Строймашремонт“ и СО „Вагоностроене“ и ДФ „транстехника“ не съответства на действителната фактическа и правна обстановка. Това обстоятелство се установява от приетите по делото на Заповед № 348 от 31.08.1990 г. на министъра на индустрията и технологиите, решение № 50 от 30.03.1989 г. на МС за регистриране на ДФ „Транстехника“ и за прекратяване като юридическо лице от датата на регистрацията на Ж. „Г.Д.“, решение от 13.08.1990 г. на СГС по [населено място] № 5208/1990 г. за регистриране на ДФ „С.“ и решение № 1 от 21.04.2000 г. на СГС по ф.д. № 5621/2000 г. за регистриране на [фирма]. Видно от тези писмени доказателства правилно пенсионният орган е направи извод, че ДФ „С.“ не е правоприемник и на леярния цех на СО „Вагоностроене“, респективно от ДФ „С.“ не може да бъде издадено удостоверение за стаж, придобит на длъжност „оператор на автоматична формовъчна линия в леярен цех“.

В подкрепа на изложеното е и обстоятелството, че от 01.01.1997 г. е създаден и функционира Регистър на осигурените лица (Р.), като е въведено изискване работодателите/осигурителите да подават данни за

осигурените при тях лица чрез подаване на ежемесечни декларации, първоначално в НОИ, а по-късно в Националната агенция по приходите (НАП). С подаването на данни се поддържа Р. с осигурителна информация за физическите лица, които подлежат на осигуряване, както за наетите по трудов договор лица, така и за самоосигуряващите се лица. Подаването на данни за осигурените лица за времето след 01.01.1997 г. е задължително по силата на Инструкция №1 на НОИ за подаване на данни от осигурителите за осигурените при тях лица и от самоосигуряващите се лица. Тези данни са определени от законодателя като способ за установяване на осигурителен стаж и осигурителен доход, визиран в разпоредбата на чл.40, ал.1 от НПОС, според която осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5. ал. 4, т. 1 КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец.

От представения образец УП-30 изх. №34-3 от 26.01.1998 г., издаден от ДФ „С.“ - СМИ „Строймашремонт“ с отразен осигурителен стаж за периода 01.01.1992 г. - 31.12.1997 г. се установява, че с него се обхваща период, включващ времето от 01.01.1997 г. до 31.12.1997 г., за което по силата на Инструкция № 1 на НОИ работодателят задължително подава данни за осигурените при него лица. Приемането на разплащателните ведомости на осигурители, които са прекратили дейността си без правоприменник, какъвто е случаят с ДФ „С.“, се урежда с Инструкция № 5 от 30.06.2005г. за приемане и съхраняване на разплащателни ведомости и трудовоправни документи на прекратени осигурители без правоприменник.

Предвид установените многобройни противоречия и несъответствия във връзка с правнорелевантни факти и обстоятелства, както и с липсата на данни за жалбоподателя в Р., съдът намира, че пенсионната администрация е направила правилна преценка, че издадените от ДФ „С.“ - СМИ „Строймашремонт“ и Ж. "Г. Д." документи са нередовни от външна страна и не могат да служат като годни доказателства за установяване на осигурителен стаж и съответно за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, поради което законосъобразно е отказано удостовереният с тях стаж да се зачете.

Неправилно и неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че в разпоредбата на чл. 98. ат. 1 от КСО липсва правомощие за пенсионния орган да постановява откази. В материалноправните разпоредби на чл. 68 и чл. 69б от КСО законодателят е уредил условията за придобиване на право на пенсия по общия ред. поради което липсата на изискуемите предпоставки именно на тази норма са законовото основание за отказ да бъде отпусната на жалбоподателя лична пенсия за ОСВ. Оспорването на правомощието на органа по чл. 98 от КСО да разпорежда откази за отпускане на пенсия противоречи на волята на

законодателя, който изрично е посочил, че пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, т.е. казал е кога и в какви случаи и с какъв акт трябва да се произнесе пенсионния орган. Действително в цитираната разпорежба при изброяване разпорежданията на компетентния орган не е включен отказ, но цялата философия на правомощията на административните органи, сред които са и пенсионните такива, изисква при неудовлетворяването на отправена до тях молба да се издаде мотивиран административен акт. Следователно е допустимо издаването на отрицателен акт в случаите на неизпълнен фактически състав на материалноправна норма, уреждаща право на пенсия. Този извод, се подкрепя от чл. 117, ал. 1. т. 2 от КСО, където е разписан редът за обжалване и на разпореждания за отказ за пенсия, а длъжностното лице, в чиято компетентност е издаването на такива разпореждания, е това по чл. 98 от КСО.

Оспорващият неправилно твърди, че органът по чл. 98 от КСО не бил овластен да се произнася по правилността на документите, с които се установява осигурителен стаж и доход, поради което е превишил правомощията си.

Съдебната практика последователно приема, че съществуват три възможности за опровергаване на удостоверение, представено в пенсионното производство: първата е в хода на производството, развило се пред пенсионния орган; втората е по чл. 193 от ГПК с инцидентен установителен иск при наличие на правен спор, чието разрешаване е обусловено от истинността на удостоверението.

Претенциите, че пенсионният орган следвало да приложи §9 , ал.1 от ПЗР на КСО, което го задължавало да приеме трудовия стаж до 31.12.1999 г. като осигурителен, са неоснователни. Неправилно §9 от ПЗР на КСО се тълкува от жалбоподателя. Същността на разпорежданията е признаване на трудовия стаж до тази дата за осигурителен, а не претендираното задължение. Вменяването на такова задължение на пенсионния орган променя смисъла на преходната разпорежба. В тази връзка ответникът не е излязъл извън компетентността си, преценявайки депозираните от жалбоподателя документи, а е изпълнил своето задължение.

В разпорежданията на чл.40. ал.3 от НПОС законодателят изрично е регламентирал, че документите, удостоверяващи осигурителен стаж и доход следва да се издават въз основа на изплащателните документи. Доколкото в конкретния случай от събраните доказателства се установява, че И. И. не фигурира в разплащателната документация на ДФ "С.", предадена в ТП на НОИ - С. - град за разглеждания период. Това обстоятелство подкрепя извода на административния орган, че представените от жалбоподателя документи за удостоверяване на

осигурителен стаж и доход при осигурителите Ж. „Г. Д.“ С. и ДФ „С.“ - СМИ „Строимашремонт“ са нередовни от външна страна, като установените несъответствия сочат за тяхното антидатиране и неистинност, поради което не могат да бъдат ценени като годни доказателствени средства за вписаните в тях обстоятелства.

С оглед на горното следва да бъде направена преценка на правото на пенсия единствено въз основа на наличните редовни официални удостоверителни документи. Длъжностното лице по пенсионно осигуряване правилно е приело, че въз основа на тях жалбоподателят има 05 години 10 месеца и 19 дни стаж от първа категория, 01 година 10 месеца и 00 дни от втора категория труд и 13 години 06 месеца и 08 дни от трета категория труд или след превръщане по реда на чл. 104 от КСО - 34 години 06 месеца и 27 дни стаж от трета категория. С оглед тези данни и навършената към датата на заявлението възраст - 57 години и 00 месеца и 02 дни правилно и законосъобразно и прието, че заявителят не отговаря на законовите изисквания за придобиване право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68 и чл.69 б КСО и е постановен отказ за отпускане на исканата пенсия.

Съдът, като взе предвид фактите по делото и приложимата нормативна уредба, приема жалбата за неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, следва да се уважи искането на ответника да му се присъди юрисконсултско възнаграждение и оспорващият бъде осъден да заплати такова в минимален размер от 100,00 (сто) лв.

Водим от горното и на основание чл. 118, ал. 2 КСО във връзка с чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София град, III отделение, 8 –ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. С. И., ЕГН [ЕГН] срещу решение № 2153 – 21 – 62 от 05.03.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012 – 21 – 280 от 07.03.2017 г. на жалбоподателя срещу разпореждане № 541210/214 от 27.01.2017 г. на длъжностното лице по „Пенсионно осигуряване“ (ПО) като неоснователна.

ОСЪЖДА И. С. И., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ – С. град сторените по делото разноски за един юрисконсулт в размер на 100,00 (сто) лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.

СЪДИЯ: